Feldmárová Irena Gyerekkorában

A felvétel engem ábrázol. Otto Brunner, a dunaszerdahelyi fényképész készítette. A kép az 1930-as évek elején készülhetett. Az apukám egy kocsmárosnál dolgozott egy cséplőgépen. A kocsmárosékнál lakott egy öreg néni, aki engem nagyon szeretett. Mindig elvitt a kertjükbe, és ott fedíszített mindenféle virágokkal. Ez a néni hívta el a fényképészt, és csináltatta a képet. Nem emlékszem, hogy milyen gyakran jártam el oda. Gyermekkoromban sokat játszadoztunk a barátnőkkel és a többi falusi gyerekkel. Nem voltak zsidó barátaim, mert Vámosfaluban csak két zsidó család lakott. A falu lakói részéről soha nem éreztem antiszemita megnyilvánulást, még a háború alatt se. Gyerekkoromban Vámosfalunak 500-600 lakosa lehetett. Az egész faluban csak két zsidó család volt. A miénk és a nagypapám testvére, Feldmár Lipót. Vámosfaluban nem volt

imaház, ezért a vásárúti imaházat látogattuk. Oda jártak a környékbeli zsidók. Nem volt itt se mikve, se zsidó iskola. Mi is katolikus iskolába jártunk. A sakter egyszer jött hetente. Azt hiszem, hogy Hoffmannak hívták, nagyon szegény ember volt. Alistálban [Doln? ?tál] lakott. A falu messze volt tőlünk, ezért biciklivel járt hozzánk. Hogyan nézett ki a szülőfalum? Hát, mindig csupa sár volt, majd elveszett a sárban. Nem voltak kövezett utak és járdák. Csak a háború után kezdték kövelni az utakat és a villanyt bevezetni. Nem volt itt folyóvíz se. Gémeskutakból húztuk a vizet. Le kellett bocsájtani a gerendát a kútba, azon lógott egy kanna, abba belefolyt a víz, majd felhúztuk. Petróleumlámpával világítottunk. Vámosfaluban nem volt piac, mert mindenkinek volt saját kertje, és ott zöldséget ültetett, állatot is tenyésztett. Az üzletben lisztet és hasonlókat vásároltunk. A kenyeret és a zsemlyét pedig a pék hordta Vásárútról.